

vaagnet om Natten, tung i Hovedet af sanselige Drømme; og han havde hvergang til sin Beskæmmelse maattet tilstaa for sig selv, at det var af Nannys Arme, han havde følt sig krystet. Det Kys, hun hin Dag paa Skøgevis havde henslængt paa hans Mund, spøgede endnu i hans Blod; og han havde ingen Grund til at stole for sikkert paa sin Modstandskraft, — maaske allermindst netop nu. Naar han tænkte paa hende, saadan som hun plejede at komme ham imøde med sin uskønne, vrikkende Gang, sin lystne Hunkøns-Logren, — forjættelsesfuldt smilende, seende til Siden med dette Blik, der virkede som et skjult Kærtegn, — det var da, som om han allerede hørte hendes Silkeskørter hviske til ham med fræk Fortrolighed, at hos hende var der Glemsel at finde for den Kærlighed, han ikke turde nævne.

Han lagde med en træt Bevægelse Haanden over Øjnene. — Ja, Fredens gyldne Tid var tilende nu! Som en Række mørke Bølger saae han de kommende Dage skride ham truende imøde for at lukke sig over hans Hoved . . .

Han vendte sig fra Vinduet og begyndte igen at maale Gulvet med langsomme Skridt. Hænderne havde atter fundet Hvile bag paa Ryggen, Hovedet sad lidt paaskraa, — der var noget slapt, selvopgivende ved hele Skikkelsen.

Henne paa Bordet laa en Bog, som hans Øjne flere Gange havde søgt. Han standsede nu og